

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 16 lutego 2016r w godzinach południowych W. J. pojechał swoim samochodem marki M. (...) do sklepu w Ł.. Zakupił w nim produkty spożywcze oraz alkohol w postaci wódki kolorowej w butelce o poj. 100 ml. Przed sklepem wypił z tej butelki jeden łyk, około połowy zawartości. Następnie wsiadł do samochodu i wrócił nim do domu, miał do przejechania około 500- 600 metrów.

Do godzin wieczornych przebywał w domu sam. Wypił wówczas alkohol w postaci litrowej butelki piwa oraz kilka kieliszków wódki, dokończył również pozostała część alkoholu jaka została w butelce, którą kupił w południe. Po wypiciu alkoholu wsiadł do swojego samochodu i pojechał nim do Ł. na posesję rodziny S.. Był tam około godziny 21:55. Do samochodu podszedł W. S. z ojcem i siostrą R. S. (1). Za kierownicą siedziała oskarżony, nie było w nim pasażerów. Świadkowie poczuli od niego alkohol, mowę miał bełkotliwą. R. S. (1) zatelefonowała na policję, mówiąc o zdarzeniu, a mężczyźni pilnowali, aby W. J. nie opuścił samochodu, gdyż starał się to uczynić. Po chwili przyjechali funkcjonariusze policji, którzy na miejscu zbadali stan trzeźwości oskarżonego na urządzeniu Alkosensor IV. Wykazało ono 1,10 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponowne dwukrotne badanie zostały przeprowadzone w KPP w Lesku na urządzeniu stacjonarnym Alkomat S.. Wykazały one wyniki kolejno 2,06, a następnie 1,98 promila w wydychanym powietrzu. Rozpytany na tą okoliczność oskarżony podał do protokołu z przebiegu badania, że wypił 1 litr wódki.

W. J. był wielokrotnie skazywany za popełnienie przestępstw. Czterokrotnie dopuścił się występków kierowania pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, a ponadto za popełnienie czynów przestępczych przeciwko mieniu. Między innymi skazany został przez Sąd Rejonowy w Lesku w dniu 8 czerwca 2010r za czyny z art. 190 § 1kk, 157 § 2 kk i 178 § 1 kk. Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zobowiązując go do zwrotu prawa jazdy w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku. Oskarżony nie wywiązał się z tego nałożonego na niego obowiązku.

Po raz ostatni skazany został również przez Sąd Rejonowy w Lesku w dniu 14 kwietnia 2013r w sprawie II K 213/15. Za czyn z art. 178a § 4 kk wymierzona została mu kara 1 roku pozbawienia wolności, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio oraz świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Osobom Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Czyn za który został skazany, miał miejsce 28 listopada 2016 r.

W toku postępowania był badany przez biegłych psychiatrów dla ustalenia jego stanu psychicznego w chwili popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Biegli stwierdzili u niego osobowość nieprawidłową z cechami organicznych zaburzeń nastroju typu cyklotymicznego. Według opinii biegłych nie zachodzą w stosunku do W. J. przesłanki z art. 31 § 1 lub 2 kk.

Oskarżony ma 44 lata, jest bezdzietnym kawalerem, z zawodu operatorem obrabiarek skrawających, poprzednio pracował za granicą, utrzymywał się w ostatnim czasie z oszczędności. Nie posiada majątku, był karany za popełnienie przestępstw.

Powyżej opisany stan faktyczny ustalony został na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonego, szczególnie złożonych na rozprawie w dniu 22 listopada 2016r k. 129v-130, 196-197

- zeznań świadków R. S. (1) k. 131, R. S. (2) k. 132, P. S. (1) k. 132v-133, J. M. k. 197, W. S. k. 39-40,66-67, P. K. k. 33-34 oraz K. P. k. 36-37
- protokołów badania stanu trzeźwości k. 5-6
- zaświadczenia o stanie majątkowym, poświadczenia zamieszkania k. 23, 25
- pismo Starostwa Powiatowego w Lesku dot. posiadania przez oskarżonego prawa jazdy k.31
- opinii biegłego k.72-73
- danych osobowo poznawczych k. 58
- danych o karalności 97
- opinii sądowo – psychiatrycznej k. 176
- odpisów wyroków k. 118-120 , 121 , 124-126 , 199-201

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do postawionych mu zarzutów korzystając z prawa odmowy składania wyjaśnień.

W trakcie pierwszego przesłuchania przed Sądem również nie przyznał się do zarzutów, złożył wykrętne wyjaśnienia. W trakcie rozprawy w dniu 22 listopada złożył dodatkowe wyjaśnienia. Przyznał się wówczas do zarzutów i opisał szczegółowo przebieg zdarzenia z dnia 16 lutego 2016r. W. J. potwierdził, że w godzinach południowych zakupił w sklepie w Ł. butelkę kolorowej wódki o pojemności 100 ml, z której pod sklepem wypił mniej niż połowę, a następnie wsiadł do swojego samochodu i pojechał do domu. W godzinach wieczornych wypił w domu pozostałą część alkoholu z tej butelki, litrową butelkę piwa oraz kilka kieliszków wódki. Po wypiciu tego alkoholu pojechał samochodem M. (...) do Ł., znalazł się na posesji S. i tam został zatrzymany przez policję.

Sąd dał wiarę ostatnim wyjaśnieniom oskarżonego, znajdując one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym szczególnie w zeznaniach wszystkich świadków oraz protokołom badania jego stanu trzeźwości.

W pełni wiarygodne są zeznania świadków R., W., R. i P. S. (2) one jednoznaczne, spójne, logiczne, wzajemnie uzupełniające się, a drobne różnice spowodowane są jedynie niepamięcią. Korepondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Podobnie całkowicie wiarygodne są zeznania funkcjonariuszy policji, którzy byli wieczorem na posesji S.. Policjanci zeznali jaki przebieg miała kontrola i jak zachowywał się oskarżony.

Świadek J. M. zeznała, że oskarżony czasami zakupywał w sklepie w Ł. w którym ona pracuje alkohol i nie wykluczyła, że mógł w dniu 16 lipca kupić małą butelkę kolorowej wódki. Zeznania tego świadka potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego co rodzaju zakupionego alkoholu, jak też pozostają w zbieżności z zeznaniami W. S. odnośnie wielkości butelki z jakich oskarżony miał pić alkoholu w południe 16 lutego br.

Pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej Sąd w pełni dał wiarę. Została ona wydana przez osoby posiadające rozległą wiedzę, mające doświadczenie zawodowe w praktykowanych przez nią specjalnościach. Opinia wykonana została rzetelnie, zgodnie z obowiązującymi przy jej wydaniu wymogami.

Pozostałe dowody Sąd uznał za wiarygodne, albowiem mają charakter dokumentów, zostały sporządzone w przypisanej formie i przez upoważnione osoby, a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Prokurator zarzucił oskarżonemu popełnieniu dwóch przestępstw z art. 178a § 4 kk. Przepis ten mówi o prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w przypadku gdy sprawca był poprzednio skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie występku z art. 178a § 1kk, albo w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych w związku z ze skazaniem za przestępstwo. W zarzutach aktu oskarżyciel publiczny przyjął, że oskarżony dopuścił się tego czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 178 § 1 kk. W opisach czynów przypisanych oskarżonemu prokurator pominął, że dopuścił się ich w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Sąd więc rozpatrywał sprawę w granicach zarzutów opisanych aktem oskarżenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy:

- zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub
- zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Ilość alkoholu wykazana w czasie badania oskarżonego w trakcie zdarzenia opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, a mianowicie maksymalna wielkość 1, 10 mg/l w wydychanym powietrzu jednoznacznie kwalifikuje stan w jakim on znajdował się jako stan nietrzeźwości.

W. J. dopuścił się tego przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądy Rejonowego w Lesku z dnia 8 czerwca 2010r sygn. II K 11/10. Wyrokiem tym Sąd za czy z art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat. W. J. w wyroku tym został skazany również za inne przestępstwa. Orzeczona kara łączna wymierzona została w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i zawieszono jej wykonanie na okres 4 lat. Oskarżony nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku zwrotu prawa jazdy i z tego powodu nie mógł biec okres przedawnienia.

Za popełnienie tego występku Sąd skazał wówczas oskarżonego na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności .

Przy wymiarze rozpatrywanej sprawy jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął jedynie końcowe przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz wyrażoną do protokołu skruchą. Sąd zdaje sobie jednak sprawę, że takie postępowanie oskarżonego było w dużej mierze podyktowane chęcią wywołania dobrego wrażenia na Sądzie, a tym samym uzyskaniu możliwie niskiego wymiaru kary. Zachowanie oskarżonego jakkolwiek w pewnym stopniu wpłynęło na złagodzenie kary, to jednak jego znaczenie nie jest w tym zakresie decydujące.

Natomiast podstawową okolicznością obciążającą wpływającą na wymiar kary jest poprzednia karalność oskarżonego. B. on bowiem już wielokrotnie karany za popełnienie różnych przestępstw, w tym kilkakrotnie za występki z art. 178a § 1 kk. Przed popełnieniem przestępstwa o które aktualnie toczy się postępowanie, po raz ostatni dopuścił się takiego występku w dniu 28 listopada 2015 roku, a więc zaledwie trzy miesiące wcześniej, jeszcze przed orzeczeniem wyroku.

Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występki których dopuścił się, co wynika z samej ich istoty, są przestępstwami umyślnymi. Zważyć należy, iż oskarżony był już wcześniej kilkakrotnie karany za czyny z art. 178a kk i stopień jego winy zwiększał fakt, że doskonale zdawał sobie sprawę, że popełnia po raz kolejny przestępstwo umyślne o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Zdaniem Sądu można oskarżonemu przypisać zwiększoną winę z uwagi na rodzaj i okoliczności poprzedniego przestępstwa oraz poprzednie skazania. Oskarżony w najmniejszym stopniu nie potraktował poprzednich wyroków skazujących jako stosownego ostrzeżenia. Uprzednie wyroki na wywarły na nim żadnego pozytywnego rezultatu, nie zmienił swojego zachowania. Całkowicie ignorował przepisy prawne w tym

zakresie i jeździł nietrzeźwy samochodem. Skutku nie wywarły także dotychczas odbywane kary pozbawienia wolności. Takie jego zachowanie świadczy o całkowitej nieskuteczności dotychczas orzeczonych kar.

Powyższe okoliczności spowodowały, że Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawiania wolności. Przy wymiarze kary Sąd baczyl, by orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień ten należy uznać za znaczny.

Wymierzona kara ma wzgląd na społeczną szkodliwość popełnionych czynów, jest dostosowana do stopnia zawinienia oskarżonego oraz baczy na cele kary jakie się przed nią stawia w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Zachodzi konieczność odizolowania tego sprawcy od społeczności. Także w odczuciu społecznym kara bezwzględna winna być prawidłową reakcją organów sprawiedliwości za kolejne popełniane czyny zabronione. Sąd dawał oskarżonemu kilkakrotnie szansę na poprawę swojego zachowania się, jednak nie zostały one przez niego wykorzystane.

W ocenie Sądu jedynie kara bezwzględna w wymiarze orzeczonej przez Sąd spełni swoje cele, tylko ona może nauczyć oskarżonego poszanowania dla porządku prawnego i ustalonych norm postępowania. Brak dostatecznie dolegliwej kary, zamiast korygować osobowość oskarżonego, utwierdziłaby go w poczuciu bezkarności i nieudolności wymiaru sprawiedliwości. Nie wyeliminowanie niepożądanych prawnie zachowań, utrwałyby jego aspołeczne cechy. Czas spędzony w Zakładzie Karnym pozwoli sprawcy na zastanowienie się nad swoim postępowaniem i wyciągnięcie właściwych wniosków na przyszłość.

Niezależnie od powyższego Sąd miał na uwadze przepis art. 69 § 1 kk, który mówi, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Wymiar orzeczonej kary nie zezwala więc na rozważanie odnośnie zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

W pkt. II wyroku na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zakaz ten jest orzekany obligatoryjnie.

Na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeczono od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenia takiego świadczenia jest przy skazaniu za tego rodzaju przestępstwo obligatoryjne, a jego wysokość jest minimalną jaką nakładają przepisy. Zdaniem Sądu nałożona kwota jest wobec W. J. wystarczająca, przy uwzględnieniu jego sytuacji majątkowej oraz orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności.

Odnośnie pkt. I aktu oskarżenia to Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek dowodów wskazujących, że oskarżony w dniu 16 lutego 2016r pomiędzy godzinami 11.00, a 14-00 był w stanie nietrzeźwości i w takim stanie kierował samochodem. Nie przeprowadzono badań oskarżonego na stopień jego nietrzeźwości, a przyjęcie że był w stanie nietrzeźwości było całkowicie dowolne. Biegły powołany w sprawie do oceny stanu nietrzeźwości stwierdził, że na podstawie posiadanych danych nie można ustalić choćby w przybliżeniu poziomu alkoholu u oskarżonego po spożyciu go w godzinach 11 - 14-ej. Stwierdził, że wypicie 100g wódki 40% może spowodować stężenie alkoholu w granicach 0,5 - 0,64 promila. Dowody w sprawie są jedynie na uznanie, że W. J. spożył wówczas alkohol w ilości około 40 g wódki. Wypicie takiej ilości wódki spowodowało u niego jedynie stan wskazujący na spożycie alkoholu. Zgodnie bowiem z art. 46 ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości

i przeciwdziałaniu alkoholizmowi o stanie wskazującym na spożycie alkoholu należy mówić, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu, albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Sąd uznał, że tym zachowaniem oskarżony dopuścił się wykroczenia z art. 87 § 1kw i skazał do na karę 30 dni aresztu.

Przy wymiarze takiej kary Sąd kierował się tymi samymi wskazaniem jak przy wymiarze kary za występki z art. 178a kk. Podobne względy zadecydowały przy wymiarzeniu oskarżonemu maksymalnego 3- letniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za popełnienie tego rodzaju wykroczenia. Zdaniem Sądu uwzględniając

całokształt okoliczności sprawy oraz poprzednią karalność oskarżonego za popełnienie wykroczenia właściwa jest kara w górnej granicy zagrożenia.

O kosztach orzeczono w pkt. VI wyroku. Zwalniając oskarżonego z ich ponoszenia Sąd miał na uwadze okoliczność, że nie ma on majątku i stałej pracy zarobkowej, a ewentualna egzekucja zasądzonych kosztów, z uwagi na przebywanie skazanego w Zakładzie Karnym byłby bezskuteczna.

ZARZĄDZENIE

(...)